

STEPHEN KING

MORT LA DATORIE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Cuprins

10 aprilie 2009. Martine Stover.....	9
„Z“. IANUARIE 2016.....	21
Brady.....	109
NEGRUȚA	125
Al-Biblioteca	196
BADCONCERT.COM.....	211
Maestrul sinuciderilor	310
TROFEU & BLANĂ	333
Mai târziu.....	422
<i>Nota autorului</i>	433

10 APRILIE 2009

MARTINE STOVER

Întotdeauna e mai întuneric înainte de zori decât în miez de noapte.

Vorba asta din bătrâni i-a trecut prin minte lui Rob Martin în timp ce conducea încet ambulanța pe Upper Marlborough Street, îndreptându-se spre bază, adică spre Detașamentul de Pompieri Nr. 3. Își spunea că persoana care a inventat-o a știut bine ce zice, pentru că afară era mai beznă decât în fundul unei cârțițe și zorii nu erau deloc departe.

Nu că dimineața asta va fi cine știe ce luminoasă; mai degrabă va arăta ca o zi cu o mahmureală strașnică. Ceața era groasă și mirosea a mâl de la Marele Lac din apropiere, care, ca să fim drepți, nu e deloc prea mare. Iar prin ceața asta începuse să cadă o burniță rece, ca să le facă viața și mai frumoasă. Rob reglă ștergătoarele de parbriz de la intermitent la încet. Nu departe în fața ambulanței se înălțau din neguri două cupole galbene, imposibil de confundat.

– Iaca și Țâțele de aur ale Americii! exclamă Jason Rapsis de lângă șofer.

De-a lungul celor cincisprezece ani de activitate în cadrul serviciilor medicale de urgență, Rob lucrase cu o mulțime de

paramedici, însă Jace Rapsis era cel mai tare: relaxat când nu se întâmpla nimic, netulburat și extrem de concentrat când toate tragediile dădeau năvală peste ei în același timp.

– O să mâncăm! Dumnezeu să binecuvânteze capitalismul! Intră acolo, intră acolo!

– Ești sigur? Îl întreabă Rob. Tocmai ce am văzut cu ochii noștri ce poate face porcăria asta de mâncare.

Se întorceau dintr-o misiune în luxosul cartier Sugar Heights, unde un bărbat, pe numele lui Harvey Galen, sunase la salvare reclamând dureri îngrozitoare în piept. L-au găsit zăcând pe o canapea într-un loc pe care probabil că oamenii avuți îl numeau „camera mare” – un bărbat cât o balenă, îmbrăcat cu o pijama albastră din mătase. Nevastă-sa se agita în jurul lui, convinsă că tipul avea să dea colțul dintr-o clipă în alta.

– Mickey D’s, Mickey D’s! scanda Jason, săltând în scaun.

Dispăruse specialistul competent și serios care monitorizase semnele vitale ale domnului Galen (cu Rob lângă el, ca să-i țină trusa de prim ajutor, în care se afla aparatul de resuscitare cardio-respiratorie și medicamentele pentru inimă). Acum Jason semăna mai degrabă cu un puști de paisprezece ani, cu părul blond căzut în ochi.

– Intră acolo, zic!

Și Rob a intrat. Nici el nu ar fi zis nu unui hotdog și nici câtorva crochete din alea de cartofi care semănau cu niște limbi coapte de bizon.

Șirul de mașini de la drive-in nu era mare și Rob se strecură în coada lui.

– Plus că tipul nu a făcut un atac de cord pe bune, spuse Jason. Doar că a luat o supradoză de potol mexican. Păi, a și refuzat să-l ducem la spital, nu?

Așa se întâmplase. După câteva râgâieli viguroase și o detunătură de trombon din zonele inferioare, care a trimis-o la bucătărie

¹ McDonald’s (n. tr.).

pe anorexica și simandicoasa lui nevestă, domnul Galen s-a sculat în șezut, a zis că se simte mult mai bine și le-a comunicat că nu, nu crede că are nevoie să fie transportat la Spitalul Memorial Kiner. Nici Rob și Jason nu credeau că avea nevoie, mai ales după ce l-au ascultat pe Galen recitându-le pomelnicul cu toate felurile de mâncare pe care le băgase în el la Tijuana Rose cu o seară înainte. Pulsul îi era puternic și tenisiunea stabilă, chiar dacă la limită –, dar probabil că așa o avea de ani buni. Nici nu avuseseră nevoie să scoată defibrilatorul automat extern din husa lui de pânză.

– Vreau două Egg McMuffins și două crochete de cartofi, anunță Jason. Și o cafea neagră. Ba nu, dacă mă gândesc mai bine, ia-mi trei crochete.

Rob încă se gândea la Galen.

– De data asta a fost o indigestie, dar curând o s-o pățească nasol. O să facă infarct atunci când o să se aștepte mai puțin. Câte kile zici că are? O sută treizeci? O sută cincizeci?

– Cel puțin o sută patruzeci, spuse Jason. Nu-mi mai strica bucuria micului dejun.

Rob întinse mâna spre Arcadele Aurii din logoul fast-foodului, abia întrezărite prin ceața care se ridica de pe lac.

– Locul ăsta și toate celelalte birturi cu prăjelnițe fac mult rău Americii. Ești cadru medical și sunt convins că îți dai și tu seama de asta. Iar comanda ta? Păi, asta înseamnă nouă sute de calorii, frate. Pune și niște cârnac la bomba aia de ți-ai comandat-o și o să ajungi la o mie trei sute de calorii.

– Dar tu ce ți-ai comandat, „domnule doctor care le știi pe toate“?

– Un sandvici cu cârnac. Și poate încă unul.

Jason îl pocni vesel peste umăr.

– Bun băiat!

Mașinile de la coadă se mișcau. Încă două și ajungeau la ghișeu, când au auzit trâmbița aparatului de radiorecepție aflat sub computerul de la bordul mașinii. De obicei dispecerii erau oameni calmi, cu multă stăpânire de sine, dar femeia aceasta semăna cu un disc-jockey cu prea multe băuturi energizante la activ.

– Către toate ambulanțele și autospecialele de pompieri, avem un AVM! Repet: un AVM! Acesta este un apel prioritar pentru toate ambulanțele și autospecialele de pompieri!

AVM – accident cu victime multiple. Rob și Jason se priviră speriați. Asta însemna accident de avion, accident de tren, explozie sau atac terorist.

– Adresa este Complexul Municipal de pe Marlborough Street, repet: Complexul Municipal de pe Marlborough. Încă o dată: acesta este un MCI cu mulți morți! Acționați cu prudență!

Rob Martin simți cum i se strânge stomacul. Nu ți se spunea să acționezi cu prudență atunci când mergeai la locul unui accident sau al unei explozii produse în urma vreunei acumulări de gaze. Nu mai rămânea decât un atac terorist, foarte posibil încă în curs de desfășurare.

Femeia de la dispecerat își reluă discursul. Jason porni girofarurile și sirena, în timp ce Rob trase de volan ca să scoată ambulanța Freightliner pe culoarul care ocolea fast-foodul, lovind ușor bara din spatele mașinii dinaintea lor. Erau la nouă cvartale distanță de Complexul Municipal și dacă Al-Qaeda trăgea acolo cu kalașnikovuri, singura armă cu care puteau ei răspunde era defibrilatorul.

Jason înșfăcă microfonul:

– Recepționat, aici ambulanța 23 de la Detașamentul 3 de Pompieri. Ajung în aproximativ șase minute.

Sirene se auzeau din toate colțurile orașului, însă, judecând după cât de îndepărtate păreau, Rob presupuse că ambulanța lor era mai aproape de locul tragediei decât toate celelalte. Prin oraș se furișa lumina de fontă a zorilor mohorâte. Și tocmai când ieșeau din parcare de la McDonald's ca să intre pe Upper Marlborough, din ceața cenușie se închegă o mașină la fel de cenușie, un sedan mare, cu capota turtită și masca ruginită rău. Farurile lui, pe faza lungă, erau îndreptate chiar asupra lor. Rob claxonă și viră brusc. Mașina – parcă era un Mercedes, deși nu avea cum să fie sigur – reveni pe banda lui și imediat din el nu se mai văzură decât stopurile care se pierdeau în negură.

– Iisuse Hristoase, a fost cât pe-acel exclamă Jason. Nu cred c-ai apucat să-i iei numărul, nu?

– Nu, murmură Rob, simțindu-și inima în gât. Aveam treabă să ne salvăm. Auzi? Cum să fie multe victime la Complexul Municipal? Că doar nici Dumnezeu nu s-a trezit încă. Tre' să fie închis la ora asta.

– O fi fost un accident de autobuz.

– N-are cum. Autobuzele încep prima tură abia la șase.

Sirene. De jur împrejur numai sirene, care convergeau ca impulsurile pe ecranul unui radar. O mașină de poliție trecu pe lângă ei ca o săgeată, dar, din câte își putea da seama Rob, ei erau primii ajunși la fața locului, înaintea celorlalte ambulanțe și mașini de pompieri.

Adică avem mai multe șanse să fim împușcați sau aruncați în aer de vreun arab isteric, care strigă *Allahu akbar*, își zise el. Ce mă bucur!

Dar slujba era slujbă, așa că viră pe strada în pantă care ducea spre clădirile administrative ale orașului și la amfiteatrul urât ca un cur de rinocer, unde votase la fiecare alegeri până se mutase în suburbii.

– *Frână!* zberă Jason. *Futu-i, Robbie, FRÂNEAZĂ!*

Zeci de oameni năvăleau spre ei din ceață, câțiva dezechilibrându-se din cauza pantei. Unul căzu, se rostogoli, se ridică și fugi mai departe, cu poalele cămășii sfâșiate fluturând pe sub haină. Rob observă o femeie cu ciorapii rupți, gambele însângerate și un singur pantof. Frână speriat, botul ambulanței se înclină, iar obiectele din interior își luară zborul. Cutiile cu medicamente, flacoanele cu soluții perfuzabile și pachetele cu ace dintr-un dulăpior lăsat descuiat – ceea ce reprezenta o încălcare a protocolului – se transformară în proiectile. Targa pe care nu o folosiseră pentru domnul Galen ricoșă dintr-un perete. Un stetoscop găsi o cale liberă, se izbi de parbriz și căzu pe bordul mașinii.

– Megi încet, spuse Jason. Cât de încet poți, bine? Să nu facem și noi o altă dandana.

Rob apăsă foarte ușor pedala de accelerație și continuă să urce panta la pas. Tot mai veneau oameni, cu sutele parcă. Unii plini

de sânge, alții fără răni vizibile, dar toți scoși din minți de spaimă. Jason deschise geamul din partea lui și se aplecă spre ei.

– *Ce se întâmplă? Să-mi spună careva ce se petrece!*

Un bărbat, cu chipul congestionat și gâfâind din greu, se opri lângă ambulanță.

– O mașină. A intrat în mulțime ca un buldozer. Descreieratu' ăla m-a ratat la milimetru. Nu știu pe câți i-a lovit. Stăteam îngrămădiți ca porcii în țarc pentru că au pus stâlpii ăia ca să nu ieșim din rând. A făcut-o dinadins, așa să știți și oamenii zac acolo ca niște... ca niște... of, Doamne, ca niște păpuși pline cu sânge. Cel puțin patru morți am văzut. Și o să fie și mai mulți.

Tipul porni mai departe, dar acum i se dusesese adrenalina din sânge, așa că mai mult se târa în loc să alerge. Jason își desfăcu centura de siguranță și se aplecă și mai mult pe geam ca să strige după el:

– Ai văzut ce culoare avea? Mașina care a intrat în voi?

Bărbatul, palid și desfigurat de panică, se întoarse să-i răspundă.

– Cenușie. O mașină foarte mare și cenușie.

Jason se uită la Rob. Amândoi se gândeau la același lucru: era mașina pe care tocmai ce o evitaseră la ieșirea de la McDonald's. Și se vede treaba că nu era rugină pata aia de pe masca ei.

– Haide, Robbie! O să ne gândim mai încolo la asta. Tu doar vezi să ne duci la bal fără să lovești pe nimeni, bine?

– Bine.

Până când Rob ajunse în parcare, panica deja începuse să se mai domolească. Unii mergeau la pas; alții încercau să-i ajute pe cei loviți de mașina cenușie; câțiva – nesimțiii prezenți în toate mulțimile – își scosese telefonul ca să facă poze sau să înregistreze imagini ale dezastrului. Cu speranța că vor avea o mulțime de vizualizări pe YouTube, presupuse Rob. Stâlpii de care fusese prinsă banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ fuseseră toți dărâmați.

Mașina de poliție care îi depășise era oprită în apropiere de clădire, lângă un sac de dormit din care ieșea o mână albă și subțire. De-a curmezișul sacului zăcea un bărbat, într-o baltă de sânge care creștea văzând cu ochii. Polițistul făcu semn ambulanței să

înainteze. În lumina intermitentă a girofarului albastru de pe capotă, brațul lui întins părea că se zbate.

Rob înșfăcă dispozitivul de emisie-recepție și coborî. Jason se repezi în spatele ambulanței, de unde luă trusa de prim ajutor și defibrilatorul extern. Se mai luminase puțin și Rob reuși să citească ce scria pe bannerul care flutura furios deasupra ușilor amfiteatrului: **1 000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE! Suntem alături de locuitorii orașului nostru!** RALPH KINSLER, PRIMAR.

Aha! Așa se explica toată mulțimea aia adunată cu noaptea-n cap. Un târg de locuri de muncă. De la infarctul fulgerător al economiei, petrecut cu un an în urmă, vremurile erau grele pretutindeni în țară, dar cu atât mai mult în orașelul acesta de pe malul lacului, unde piața muncii intrase în criză încă de dinainte de începutul noului secol.

Rob și Jason porniră spre sacul de dormit, dar polițistul clătină din cap. Avea chipul cenușiu.

– Nu mai puteți face nimic nici pentru bărbat și nici pentru cele două persoane din sac. Au murit. Presupun că-i vorba despre nevastă-sa și fetița lor. Probabil că s-a culcat peste ele ca să le protejeze.

Scoase un sunet înăbușit – ceva între icnet și râgâit –, își duse repede mâna la gură, apoi și-o luă de acolo și o întinse în altă direcție.

– Dar doamna aia s-ar putea să mai aibă șanse.

Doamna cu pricina era întinsă pe spate, cu picioarele răsucite într-un unghi nefiresc, sugerând un traumatism serios. Pantalonii ei bej și eleganți erau pătați de urină. Chipul ei (ce mai rămăsese din el) era mânjit cu unsoare. Îi fuseseră smulse nasul și cea mai mare parte din buza superioară, dezvelindu-i într-un rictus involuntar dinții impecabil îmbrăcați. Îi fuseseră sfâșiate și haina, și o jumătate din puloverul pe gât. Pe gât și umăr îi înfloriseră hematoame mari și negre.

Afurisita aia de mașină trecuse de-a dreptul peste ea, își spuse Rob. O strivise ca pe o veveriță care-ți taie calea pe autostradă. El și Jason se așezară în genunchi lângă ea și își puseră mânușile albastre. Pe geanta femeii, aflată nu departe, se distingeau clar urma

parțială a unui cauciuc. Rob o ridică și o aruncă în ambulanță, gândindu-se că urma aia poate fi folosită drept probă. Plus că femeia va avea nevoie de geanta ei.

Dacă va trăi.

– Nu mai respiră, dar are puls, zise Jason. Slab, abia perceptibil. Desfă-i ce i-a mai rămas din pulover.

Rob se conformă și, odată cu puloverul, se desfăcu și jumătate din sutienul cu bretelele rupte. Le împinse pe toate la o parte și începu masajul cardiac, în timp ce Jason se ocupa de ventilația artificială.

– O să scape? îi întrebă polițistul.

– Nu știu, spuse Rob. Ne ocupăm noi de ea. Tu ai altele pe cap. S-ar putea să fie și alte accidente dacă ambulantele următoare vor veni în viteză, cum era s-o facem noi.

– Of, Doamne, peste tot sunt oameni răniți! Parcă-i un câmp de luptă.

– Ajută-i pe cei care se mai pot mișca.

– A început să respire, zise Jason. Ajută-mă, Robbie, haide să salvăm o viață! Ia legătura cu spitalul și spune-le că le aducem o victimă cu posibilă fractură cervicală, leziuni la coloană, răni interne și la față. Și Dumnezeu mai știe câte altele. Stare critică. Îți transmit eu valorile funcțiilor vitale.

În timp ce Jason continuă să apese balonul de resuscitare, Rob luă legătura cu Spitalul Kiner. Camera de Gardă îi răspunse imediat. Vocea de la capătul firului era calmă și vorbea scurt și la obiect. Kiner era un centru specializat în traumele de gradul I, prin urmare pregătit pentru asemenea cazuri. Personalul de acolo făcea cinci stagii de pregătire pe an.

După ce termină cu dispozitivul de emisie-recepție, luă din ambulanță gulerul cervical rigid și targa dură, de culoare portocalie. Acum începuseră să apară și alte ambulante, iar ceața se mai ridicase, dezvăluind întreaga amploare a dezastrului.

Toată grozăvia asta a fost făcută de o singură mașină, își spuse Rob. Cine ar fi crezut?

– Gata, zise Jason. Chiar dacă nu-i perfect stabilă, noi nu putem face mai mult. Haide s-o urcăm înăuntru!

Cu grijă să nu încline targa specială pentru leziunile de coloană, ridicară femeia în ambulanță, o transferară pe targa dinăuntru și îi puseră centurile de siguranță. Din cauza chipului palid și desfigurat și a gulerului cervical, rănita semăna cu o victimă a unui ritual de sacrificiu dintr-un film de groază... numai că femeile din filmele alea erau totdeauna tinere și atrăgătoare, în timp ce pacienta lor bătea spre cincizeci-și de ani. Prea în vârstă ca să-și mai caute serviciu, s-ar putea spune, iar Rob doar privind-o era convins că nici odată nu va mai merge la vreun târg de locuri de muncă. Sau nu va mai merge și punct. Numai un noroc fantastic ar scăpa-o de tetraplegie – presupunând că nu va muri în următoarele câteva ore. Însă Rob era de părere că oricum va fi moartă de la brâu în jos.

Jason se așeză în genunchi, îi puse masca transparentă pe gură și nas și eliberă oxigenul din tubul de la capul târgii. Iar masca se aburi imediat: semn bun.

– Și acum? întrebă Rob.

Adică: ce să mai fac?

– Caută o fiolă de epinefrină în toate tâmpeniile astea care au căzut pe aici sau în geanta mea. Iar nu-i mai simt pulsul cum trebuie. Și după aia dă-i bice spre spital. Mare minune că încă mai e în viață cu toate rănilile astea.

Rob găsi o fiolă de epinefrină sub o cutie cu pansamente și i-o aduse. După care trânti ușile din spate, se așeză la volan și porni ambulanța. Primii ajunși la scena unui accident cu victime multiple erau cei care ajungeau primii și la spital. Poate că asta îi va crește cu puțin șansele de supraviețuire și așa destul de slabe. Dar drumul tot avea să dureze cincisprezece minute, cu tot traficul redus din primele ore ale dimineții, așa că el se aștepta să ajungă la Spitalul Memorial Ralph M. Kiner cu pacienta decedată. Ținând cont de gravitatea traumatismelor, asta ar fi putut fi cel mai bun rezultat.

Numai că femeia a trăit.

La ora trei după-amiază, mult timp după ce ar fi trebuit să iasă din tură, dar fiind mult prea agitați ca să se ducă la casele lor, Rob și Jason stăteau în sala de relaxare a Detașamentului de Pompieri Nr. 3. Se uitau la canalul de sport, cu sonorul închis. Făcuseră în total opt drumuri la locul catastrofei, însă cazul femeii fusese cel mai grav dintre toate.

– Martine Stover, așa o cheamă, spuse Jason la un moment dat. E tot în operație. Am sunat când erai tu la budă.

– Știi cumva ce șanse are?

– Nu. Dar zic că înseamnă ceva faptul că nu au renunțat și se ocupă de ea. Sunt aproape convins că își căuta un post de secretar executiv. I-am căutat actele în geantă – așa i-am aflat grupa de sânge din carnetul de conducere – și am găsit acolo un teanc de referințe. Se pare că își face bine meseria. Ultimul post a fost la Bank of America. Numai că banca a fost restructurată și au concediat-o.

– Și dacă scapă? Tu ce zici? O să aibă probleme doar cu picioarele?

Jason privi lung la ecranul televizorului, pe care baschetbaliștii alergau pe contraatac, dar nu spuse nimic timp îndelungat. Apoi se hotărî să răspundă:

– Dacă scapă, o să fie o legumă.

– Sigur?

– Nouăș’cinci la sută.

Acum se difuza o reclamă la bere. Câțiva tineri dansau cu multă energie într-un bar. Toată lumea se distra. Dar pentru Martine Stover se terminase cu distracția. Rob încercă să-și imagineze cum va fi viața ei de acum înainte. Captivă într-un scaun cu rotile motorizat, pe care îl va putea mișca doar suflând într-un tub. Hrănită ori prin perfuzii, ori cu piureuri fără gust. Obligată să respire prin ventilație artificială. Obligată să-și facă nevoile într-o pungă. Da, va avea parte de o viață trăită în zona crepusculară.

– Christopher Reeve nu s-a descurcat prea rău, zise Jason, parcă citindu-i gândurile. Atitudine pozitivă. Bun exemplu de urmat. A ținut capul sus. Ba parcă a și regizat un film.

– Normal că a ținut capul sus, spuse Rob. Că doar a purtat în permanență un guler cervical. Plus că n-a trăit prea mult așa.

– Purta hainele ei cele mai bune, zise Jason. Pantaloni eleganți, pulover de firmă, haină drăguță. Încearcă să se pună iar pe picioare. Și vine un *nenorocit* și îi ia totul.

– L-au prins?

– Nu, din câte știu eu. Dar sper că, atunci când o vor face, să-l spânzure de boașe.

În noaptea următoare, după ce au adus la Kiner Memorial un pacient cu accident vascular, cei doi s-au interesat de starea lui Martine Stover. Li s-a spus că încă se afla la terapie intensivă, dar că prezenta semne de activitate cerebrală, fapt care indica iminenta recăpătare a cunoștinței. Când se va trezi, cineva va trebui să-i dea vestea cea proastă: era paralizată de la brâu în jos.

Rob Martin se bucura că nu el va fi acel „cineva“.

Iar acela pe care presa îl botezase „Ucigașul cu Mercedes“ încă nu fusese prins.